

La grandesa de la brevetat

DAVID CASTILLO coordinador

EDITORIAL

En les seves *nouvelles* commovedores i intenses, Pierre Michon ha creat catedrals en miniatura, una literatura de detalls, on els sentiments i les sensacions adquireixen una dimensió delicada i alhora cruel.

Amb el record encara nítid de la memorable *Els onze* (Club Editor), la seva editorial habitual, Anagrama, acaba de publicar *El origen del mundo*. Després de perseguir-lo durant mesos, és poc partidari de les entrevistes, Pierre Michon rep el nostre vell Pol Costa al seu domicili de França. En l'extensa entrevista de les pàgines centrals, Michon fa un recorregut per la seva obra a partir de la celebrada *Vides minúscules*, amb moltes analogies al cinema i a les intencions temàtiques i estètiques que ha buscat argumentalment i tècnica. Es tracta d'una conversa en profunditat on l'escriptor parla relaxadament de la violència, del sexe, de la condició humana

i del temps que necessita per traçar els seus llibres. Davant la llufa d'estilista que sovint li han penjat, Michon confessa a Costa: "Jo no treballo amb la llengua sinó

els nostres lectors recuperin *El onze*, una novel·la que en tres hores t'ho dona tot. Confiam també que Club Editor publiqui més obres d'aquest autor de fons de la literatura.

Michon es pot complementar amb altres propostes del suplement d'avui. Xavier Serrahima obre la secció de crítica amb el gran clàssic modern de la literatura francesa, Marcel Proust, del qual Viena ens ofereix *A l'ombra de les noies en flor*, en versió de Josep M. Pinto. En les mateixes pàgines, Sam Abrams recomana *Els gos cosmopolita i dos espècimens més*, del jove escriptor i editor Raül Garrigasait, que ens arriba a través d'Acontravent. Una altra proposta és el nou llibre del poeta David Caño, que ha editat mitjançant un

El narrador francès Pierre Michon ROBERT RAMOS

que intento habitar-la, adherir-m'hi." És una prova fefaent de la conjunció i fins i tot en l'adaptació que les seves històries tenen amb l'eina que les transcriu al món. Espero que l'entrevista serveixi perquè

sistema de microcrèdits i que se'ns presenta en un format apaisat, dues portades i amb cadascun dels dos poemes llargs avançant cap al centre. Bona literatura i ben original. *

MOTELBARSTOW

RAFAEL VALLBONA

Tots som de poble

El poble és l'epicentre de totes les coses. Recorrem els complicats viarans del món, descobrim cultures, coneixem amors i aprenem costums, però el motlle que ens modela a partir de tota aquesta massa és el poble, el lloc d'on som. Un és d'on vol ser, però no trobareu ningú que us digui que és de Nova York o de París, us dirà que és de l'Upper East Side, de Saint Germain, de Rockaway o de Saint Denis: el poble.

L'antiga Mequinensa, el poble de Jesús Moncada, va ser negada per les aigües del pantà per republicana, roja, anticlerical i llibertina. En nom del progrés de l'energia elèctrica, l'antiquíssim poble va ser destruït i enfonsat, molts dels seus habitants en van marxar, i es va perdre per sempre la seva manera de viure.

És precisament el fet d'arrancar-los la identitat, despullar-los de tot el que havien estat i els havia donat personalitat, i com el poble –unit o egoista– lluita per mantenir la dignitat, l'eix central de l'obra literària de Jesús Moncada. La fascinació que els lectors sentim per la condemna d'aquella col·lectivitat és el motor del relatar de l'autor de *Camí de sirga*, *Calaveres atònites* (La Butxaca), *La galeria de les estàtues* i *El Cafè de*

la Granota (Ed. 62). I és que, a més de negada, Mequinensa va ser torturada durant 13 inacabables anys. Des que el 1957 van començar les obres de la presa sense que els seus habitants no en sabessin res, fins al 1970, quan les velles edificacions van començar a ser enrunades i els habitants es van traslladar al poble nou, un lloc inhòspit de cases idèntiques i carrers amb lletres, el poble va viure sota l'amenaça de l'aniquilació.

El dolor de veure desaparèixer el lloc on has nascut va més enllà del mal físic. Sents que t'arrenquen la memòria, que l'excavadora s'endú tot el que has estat, que tot tu et converteixes en pols blanca; ells que només coneixien la pols negra de les mines de lignit que els havia donat per ben menjar i viure durant anys. El malson es va fer realitat i avui ja només resta la literatura de Moncada i les anècdotes dels vells per evocar una vida que es va perdre per sempre.

El TNC evoca ara la història de Mequinensa amb en Mallol Fontcalda, el secretari del jutjat; l'Estanislau Corbera, l'amo del cafè del moll; la Penèlope, germana del jutge Crònides; el vell barquer, en Nelson, i tot de personatges del bigarrat i intensament vital univers moncadià. Aquestes coses no s'han d'oblidar mai. *

SENYORRUC

GUILLEM CIFRÉ

El senyor Ruc està fart de les visites inesperades de fantasmes

